Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 19 marca 2015 r.*

Dumping — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Obejście — Brak współpracy — Artykuły 13 i 18 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ocenie

W sprawie T-412/13

Chin Haur Indonesia, PT, z siedzibą w Tangerang (Indonezja), reprezentowana przez adwokatów T. Müllera-Ibolda oraz F.C. Laprévote'a,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Boelaert, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez adwokata R. Bierwagena,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Maxcom Ltd, z siedzibą w Płowdiwie (Bułgaria), reprezentowaną przez adwokata L. Ruessmanna oraz J. Becka, solicitor,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. L 153, s. 1),

* Język postępowania: angielski.

SĄD (siódma izba),

w składzie: M. van der Woude (sprawozdawca), prezes, I. Wiszniewska-Białecka i I. Ulloa Rubio, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 września 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, Chin Haur Indonesia, PT, jest tajwańskim przedsiębiorstwem zajmującym się przywozem rowerów pochodzących z Indonezji do Unii Europejskiej. Kwestionuje ono rozszerzenie ostatecznego cła antydumpingowego ustanowionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. L 261, s. 2), na niektóre przedsiębiorstwa indonezyjskie.

Główne początkowe postępowania antydumpingowe i antysubsydyjne

2 Rozporządzeniem (EWG) nr 2474/93 z dnia 8 września 1993 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz ustanawiającym ostateczny pobór tymczasowego cła antydumpingowego (Dz.U. L 228, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 51, s. 3) Rada Wspólnot Europejskich ustanowiła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 30,6% na przywóz rowerów pochodzących z Chin.

3 W następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie swego rozporządzenia (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45), z późniejszymi zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22, zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”)], a w szczególności na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 384/96 (obecnie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego) Rada, rozporządzeniem (WE) nr 1524/2000 z dnia 10 lipca 2000 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 175, s. 39 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 33, s. 319), zdecydowała, że cło antydumpingowe w wysokości 30,6% powinno zostać utrzymane.

4 W następstwie przeglądu okresowego przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 384/96 (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego) Rada, rozporządzeniem (WE) nr 1095/2005 z dnia 12 lipca 2005 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Wietnamu i zmieniającym rozporządzenie nr 1524/2000 (Dz.U. L 183, s. 1), podwyższyła stawkę obowiązującego cła antydumpingowego do 48,5%.

5 W październiku 2011 r. w następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Rada, rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011, zdecydowała, że cło antydumpingowe w wysokości 48,5% powinno zostać utrzymane.

6 W kwietniu 2012 r. Komisja Europejska ogłosiła wszczęcie postępowania antysubsydyjnego w odniesieniu do przywozu do Unii rowerów pochodzących z Chin, na podstawie art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).

7 Po pierwsze, w dniu 22 maja 2013 r., Komisja przyjęła decyzję 2013/227/UE kończącą postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 136, s. 15), bez nałożenia innych środków. Po drugie, w dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 502/2013 zmieniające rozporządzenie wykonawcze nr 990/2011 (Dz.U. L 153, s. 17), w następstwie przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

Postępowanie dotyczące obchodzenia środków

8 W dniu 14 sierpnia 2012 r. Komisja otrzymała złożony przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Rowerów (EBMA) w imieniu trzech unijnych producentów rowerów wniosek, po pierwsze, o zbadanie możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na przywóz rowerów pochodzących z Chin oraz, po drugie, o poddanie rejestracji przywozu rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z tych państw.

9 W dniu 25 września 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 875/2012 wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011 przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. L 258, s. 21).

10 Dochodzenie to dotyczyło w szczególności domniemanej zmiany w strukturze handlu w wyniku podwyższenia cła antydumpingowego w 2005 r. Okres objęty dochodzeniem (zwany dalej „okresem dochodzenia") trwał od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r. Za okres sprawozdawczy trwający od dnia 1 września 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r. (zwany dalej „okresem sprawozdawczym") zgromadzono bardziej szczegółowe dane w celu zbadania ewentualnego osłabienia skutków naprawczych obowiązujących środków i występowania dumpingu.

11 Skarżąca została poinformowana o wszczęciu dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków oraz otrzymała formularz dotyczący wyłączenia w dniu 26 września 2012 r. Została ona poproszona o udzielenie odpowiedzi na ten formularz drogą elektroniczną do dnia 2 listopada 2012 r.

12 W dniu 5 listopada 2012 r. Komisja otrzymała papierowy egzemplarz formularza dotyczącego wyłączenia przekazany przez skarżącą. W formularzu tym skarżąca w szczególności potwierdziła, że nie dokonywała montażu w państwach trzecich, w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

13 W dniu 27 listopada 2012 r. Komisja przekazała skarżącej pismo, w którym zwróciła się do niej z prośbą o udostępnienie niektórych dokumentów podczas wizyty weryfikacyjnej, w szczególności arkuszy roboczych wykorzystanych w celu opracowania odpowiedzi na formularz dotyczący wyłączenia. Skarżąca potwierdziła odbiór tego pisma w dniu 28 listopada 2012 r.

14 W dniu 29 listopada 2012 r. Komisja przekazała skarżącej kolejne pismo, w którym poprosiła ją o przekazanie jej najpóźniej do dnia 3 grudnia 2012 r. nowych informacji w związku z trzynastoma brakującymi elementami w odpowiedzi skarżącej na formularz dotyczący wyłączenia. Skarżąca przekazała Komisji niektóre dokumenty w dniach 3 i 4 grudnia 2012 r.

15 Wizyta weryfikacyjna miała miejsce w dniach 6 i 7 grudnia 2012 r. w pomieszczeniach skarżącej. Przy tej okazji skarżąca przekazała Komisji skorygowany formularz dotyczący wyłączenia.

16 W dniu 28 stycznia 2013 r. Komisja poinformowała skarżącą o swym zamiarze zastosowania wobec niej art. 18 rozporządzenia podstawowego. Skarżąca przekazała swoje uwagi w dniu 4 lutego 2013 r.

17 W dniu 21 marca 2013 r. Komisja przekazała skarżącej oraz władzom indonezyjskim i chińskim dokument zawierający ogólne ustalenia przedstawiający jej wnioski dotyczące przeładunku i montażu i zapowiadający jej propozycję rozszerzenia środków antydumpingowych wprowadzonych w odniesieniu do przywozu rowerów pochodzących z Chin na przywóz z Indonezji. W załączniku B do dokumentu zawierającego ogólne ustalenia Komisja oddaliła wniosek skarżącej o zastosowanie wyłączenia, w szczególności z uwagi na niewiarygodność przedstawionych informacji.

18 Skarżąca zakwestionowała wnioski zawarte w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia w piśmie z dnia 9 kwietnia 2013 r. Przedstawiła ona kolejne uwagi w tym zakresie w dniu 28 maja 2013 r.

19 W dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011 na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. L 153, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).

Zaskarżone rozporządzenie

20 W motywach 28–33 zaskarżonego rozporządzenia Rada, po pierwsze, podkreśliła, że cztery indonezyjskie przedsiębiorstwa, stanowiące 91% całkowitego przywozu z Indonezji do Unii w okresie sprawozdawczym, złożyły wniosek o przyznanie wyłączenia zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, stwierdziła ona, że dane przedstawione przez jedno z przedsiębiorstw były niemożliwe do zweryfikowania i niewiarygodne. Mimo przedstawionych uwag Rada uznała, że informacje przekazane przez to przedsiębiorstwo muszą zostać odrzucone. Ustalenia w zakresie tego przedsiębiorstwa oparto zatem na dostępnych danych, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. Pozostałe trzy przedsiębiorstwa zostały uznane za współpracujące.

21 W motywach 45–58 zaskarżonego rozporządzenia Rada, po przestudiowaniu zmiany struktury handlu między Chinami, Indonezją i Unią oraz zmiany wielkości produkcji uznała, że doszło do zmiany struktury handlu między Indonezją i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, po podwyższeniu cła antydumpingowego w lipcu 2005 r.

22 W motywach 59–67 zaskarżonego rozporządzenia Rada przeanalizowała charakter stosowanych praktyk zmierzających do obchodzenia środków.

23 W motywach 60–64 zaskarżonego rozporządzenia Rada zbadała występowanie przeładunku. Stwierdziła przede wszystkim, że w przypadku trzech współpracujących przedsiębiorstw nie wykazano przeprowadzania przeładunku. Natomiast w odniesieniu do przedsiębiorstwa, w stosunku do którego zdaniem Rady uzasadnione było zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego, „dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo to nie posiadało wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jego wywozu do Unii w [okesie sprawozdawczym]” i „wobec braku wszelkiego innego uzasadnienia – można wyciągnąć wniosek, że było ono zaangażowane w praktyki związane

z obchodzeniem środków poprzez przeładunek" (motyw 62 zaskarżonego rozporządzenia). W świetle stwierdzonej zmiany struktury handlu, ustaleń dotyczących przedsiębiorstwa, w stosunku do którego było uzasadnione zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego, oraz faktu, że nie wszyscy indonezyjscy producenci/eksporterzy zgłosili się i współpracowali, Rada uznała, że istnienie przeładunku produktów pochodzenia chińskiego w Indonezji zostało potwierdzone.

24 W motywach 65–67 zaskarżonego rozporządzenia Rada zbadała istnienie działalności montażowej. Uznała ona, po pierwsze, że nie zostało wykazane zaangażowanie trzech współpracujących przedsiębiorstw w działalność montażową, a po drugie, że nie było możliwe ustalenie, czy czwarte przedsiębiorstwo, w stosunku do którego zastosowano art. 18 rozporządzenia podstawowego, było zaangażowane w działalność montażową. W związku z powyższym istnienie działalności montażowej w Indonezji w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zostało stwierdzone.

25 W motywie 92 zaskarżonego rozporządzenia Rada podkreśliła, że w ramach dochodzenia nie ujawniono żadnej innej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia poza unikaniem środków obowiązujących względem przywozu produktu objętego postępowaniem.

26 W motywach 94 i 95 zaskarżonego rozporządzenia Rada, po pierwsze, podkreśliła, że porównanie poziomu usuwającego szkodę określonego w ramach przeglądu okresowego w 2005 r. ze średnią ważoną ceną eksportową w okresie sprawozdawczym wykazało znaczne zaniżanie cen. Po drugie, przypomniała ona, że wzrost przywozu z Indonezji do Unii uznano za znaczny pod względem ilości. Rada uznała zatem w motywie 96 zaskarżonego rozporządzenia, że obowiązujące środki uległy osłabieniu pod względem ilości i cen.

27 W motywach 99–102 zaskarżonego rozporządzenia Rada, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zbadała, czy istnieją dowody występowania dumpingu w stosunku do normalnej wartości ustalonej w ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2005 r. W celu ustalenia cen eksportowych w wywozie z Indonezji, na które miały wpływ praktyki związane z obchodzeniem środków, uwzględniono tylko wywóz producentów/eksporterów, którzy nie współpracowali. Odwołano się zatem do najlepszych dostępnych danych, w tym przypadku średniej ceny eksportowej rowerów sprowadzanych z Indonezji do Unii w okresie sprawozdawczym, ujętej w bazie Eurostatu Comext. W wyniku szeregu dostosowań wartości normalnej i ceny eksportowej porównanie pomiędzy dwoma zmiennymi wykazało zdaniem Rady występowanie dumpingu.

28 W tych okolicznościach Rada stwierdziła, że miało miejsce obchodzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w drodze przeładunku w Indonezji. Rozszerzyła ona zatem ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%, przewidziane w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 990/2011, na przywóz produktów objętych postępowaniem wysyłanych z Indonezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji. W wyniku ustaleń przedstawionych w pkt 20 powyżej Rada przyznała wyłączenie z zastosowania rozszerzonych ceł trzem z czterech eksporterów, którzy złożyli wniosek o zastosowanie wyłączenia.

Przebieg postępowania i żądania stron

29 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 sierpnia 2013 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

30 W odrębnym piśmie załączonym do skargi skarżąca wniosła również o rozpoznanie skargi przez Sąd w trybie przyspieszonym, na podstawie art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem.

31 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.

32 Wniosek o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym został uwzględniony postanowieniem siódmej izby Sądu w dniu 8 października 2013 r.

33 W odrębnych pismach, złożonych w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniu 17 października i 8 listopada 2013 r. Komisja oraz EBMA złożyły wnioski o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

34 Postanowieniem z dnia 11 listopada 2013 r. prezes siódmej izby Sądu uwzględnił wniosek Komisji o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

35 Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. siódma izba Sądu odrzuciła wniosek o przystąpienie EBMA do sprawy w charakterze interwenienta.

36 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 marca 2014 r. Maxcom Ltd złożyła wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

37 W pismach z dnia 27 marca i 15 maja 2014 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania Sąd zadał skarżącej na piśmie pytania i zwrócił się do Rady o udzielenie odpowiedzi na pytania i przedłożenie określonych dokumentów. Strony zastosowały się do tych środków organizacji postępowania w wyznaczonych terminach.

38 Postanowieniem z dnia 16 lipca 2014 r. siódma izba Sądu uwzględniła wniosek Maxcom o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

39 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 3 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

40 Rada, popierana przez Komisję i Maxcom, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

41 W ramach odpowiedzi na piśmie w związku ze środkami organizacji postępowania, a następnie na rozprawie Rada zakwestionowała dopuszczalność skargi w całości. Na podstawie artykułu prasowego, do którego miała ona dostęp w czasie postępowania sądowego, Rada twierdzi, że skarżąca nie jest prawdziwym indonezyjskim producentem rowerów i że samo jej istnienie jest wątpliwe. Rada wnioskuje z artykułu prasowego, że jedynie chińskie przedsiębiorstwo F. działało jako producent w Indonezji. W tych warunkach wniosek skarżącej o zastosowanie wyłączenia został złożony w imieniu niewłaściwego przedsiębiorstwa. W rezultacie skarga powinna być odrzucona w całości jako niedopuszczalna.

42 Skarżąca kwestionuje argument Rady jako bezzasadny i oparty na faktach, które nie należą do akt sprawy.

43 W tym względzie należy stwierdzić, że krótki artykuł prasowy zajmujący jedną stronę dotyczący skarżącej, na którym opiera się Rada, jest niejednoznaczny, a w każdym razie nie może uzasadniać twierdzeń Rady.

44 Z odnośnego artykułu prasowego wynika bowiem, że skarżąca, będąca tajwańską spółką, prowadzi działalność w Indonezji od 1990 r. Jest ona producentem części rowerowych i prowadzi sprzedaż swych produktów w południowo-wschodniej Azji, Indonezji, Ameryce Południowej i we Włoszech. Przeznaczyła ona również jedną ze swych fabryk na montaż rowerów dla chińskiego przedsiębiorstwa F. W wyniku nałożenia europejskich ceł antydumpingowych na przywóz chińskich rowerów skarżąca oddała przedsiębiorstwu F. w najem swoją fabrykę, przy czym dokładny charakter stosunków łączących skarżącą i przedsiębiorstwo F. nie jest wyraźnie jednoznaczny.

45 W rezultacie, niezależnie od kwestii, czy przedstawienie krótkiego artykułu prasowego może podważyć w braku innych dowodów dopuszczalność skargi, należy stwierdzić, że twierdzenia Rady w zakresie dopuszczalności skargi, przytoczone w pkt 41 powyżej nie znajdują w żaden sposób potwierdzenia w rzeczonym artykule prasowym.

46 Ponieważ Rada nie podniosła innych okoliczności w tym zakresie, należy uznać, że skarga jest dopuszczalna.

Co do istoty

47 Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stawia kwestię naruszenia prawa i błędów w ocenie Rady w związku z wystąpieniem obchodzenia środków i charakterem dostępnych danych. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności oraz obowiązku uzasadnienia, dotyczy stwierdzenia braku współpracy. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasady równego traktowania, dotyczy występowania dumpingu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

48 Zarzut pierwszy skarżącej dzieli się na dwie części, z których pierwsza dotyczy kwestii, czy zmiana struktury handlu rzeczywiście miała miejsce, a druga, ustalenia Rady, zgodnie z którym skarżąca dokonywała przeładunku.

– W przedmiocie zmiany struktury handlu

49 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że chińskie statystyki dotyczące wywozu rowerów do Indonezji, na których oparła się w szczególności Rada w celu ustalenia, że doszło do zmiany struktury handlu, są błędne. Zdaniem skarżącej stawka eksportowych ceł zwrotnych jest wyższa dla rowerów niż w odniesieniu do części rowerowych, co miałoby skłaniać chińskich eksporterów do zgłaszania wywozu samych części jako wywozu całych rowerów. W tych okolicznościach chińskie statystyki wywozu rowerów zostałyby sztucznie zawyżone, gdyż w większości przypadków wywożone rowery stanowiły w rzeczywistości części rowerowe. Chińska Republika Ludowa dokonała wywozu zdecydowanie mniejszej ilości rowerów do Indonezji, niż zostało to wskazane w tabeli 2 zaskarżonego rozporządzenia.

50 W drugiej kolejności skarżąca uważa, że dane wykorzystane w celu wykazania zmiany struktury handlu są niewystarczające na poparcie twierdzenia o przeładunku w zakresie, w jakim nie ma oczywistego związku między wywozem rowerów z Chin do Indonezji i wywozem z Indonezji do Unii.

51 W trzeciej kolejności Rada nie uwzględniła alternatywnych wyjaśnień co do rzekomej zmiany struktury handlu. W szczególności jej analiza wielkości produkcji jest niejednoznaczna i dotyczy błędnego okresu.

52 Rada kwestionuje te argumenty jako bezzasadne.

53 W tym względzie, w pierwszej kolejności należy podkreślić, że po pierwsze, z dokumentu zawierającego poszczególne stawki ceł zwrotnych na rowery i części rowerowe, przedstawionego przez skarżącą wynika, że stawki zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT), różne w odniesieniu do części rowerowych i całych rowerów, rzeczywiście, jak się zdaje, istnieją.

54 Jednakże skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu mogącego wykazać, że w związku z tym chińscy eksporterzy lub władze celne zgłaszali wywóz samych części rowerowych jako wywóz całych rowerów. Skarżąca przedstawiła bowiem wyłącznie dokumenty dotyczące ograniczonej liczby transakcji. Nawet gdyby dokumenty te miały jakąkolwiek wartość dowodową w zakresie istnienia tej praktyki, nie mogłyby one same w sobie wykazać, że rzeczona praktyka była wystarczająco utrwalona, aby zakwestionować wykorzystane przez Radę statystyki. Ostatecznie skarżąca w każdym razie nie wykazała, że wskazana praktyka była wystarczająco utrwalona, aby podważyć ważność chińskich statystyk.

55 Po wtóre, skarżąca twierdzi, że Komisja w toku prowadzonego dochodzenia mogła z łatwością stwierdzić występowanie takiej praktyki w zakresie, w jakim była ona dobrze znana przedsiębiorstwom działającym w tym sektorze. W istocie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek staranności.

56 W tym zakresie Rada z jednej strony, bez sprzeciwu ze strony skarżącej twierdzi, że żadna z pozostałych stron zainteresowanych tym dochodzeniem lub innymi dochodzeniami prowadzonymi jednocześnie nie wydaje się wskazywać na istnienie takiej praktyki. Ponadto władze indonezyjskie i chińskie, którym przekazane zostały wnioski z dochodzenia, nie zakwestionowały w żadnej chwili wiarygodności wykorzystanych statystyk w świetle ich własnych danych liczbowych. Rada nie powinna zatem mieć wątpliwości co do wiarygodności rzeczonych statystyk.

57 Z drugiej strony należy zauważyć, że skarżąca wskazała na rzekome występowanie tej praktyki wyłącznie w dniu 28 maja 2013 r., to znaczy dzień przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia i ponad 40 dni po wygaśnięciu wyznaczonego terminu na przedstawienie uwag co do dokumentu zawierającego ogólne ustalenia. Wcześniej w żadnym momencie nie podniosła ona tej kwestii. Argument skarżącej został zatem podniesiony na bardzo zaawansowanym etapie dochodzenia.

58 W tych okolicznościach skarżąca nie wykazała występowania błędu w ocenie lub uchybienia zasadzie należytej staranności ze strony instytucji Unii w odniesieniu do wykorzystanych statystyk.

59 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że dane liczbowe przedstawione przez Radę w motywach 45–55 zaskarżonego rozporządzenia wskazują na istnienie zmiany struktury handlu w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego między Chinami i Unią, Chinami i Indonezją i wreszcie między Indonezją i Unią.

60 Po pierwsze, z motywu 45 i tabeli 1 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wywóz rowerów z Chin do Unii zmniejszył się o ponad 80% w okresie dochodzenia. W okresie pomiędzy podwyższeniem ceł w 2005 r. i zakończeniem okresu sprawozdawczego przywóz zmniejszył się trzykrotnie. Po drugie, wywóz rowerów z Chin do Indonezji wzrósł o ponad 83% w okresie dochodzenia, jak wynika z motywu 51 i tabeli 2 zaskarżonego rozporządzenia. Po trzecie, wywóz rowerów z Indonezji do Unii w okresie dochodzenia zwiększył się o 2,6. Jak wynika z motywu 46 i tabeli 1 zaskarżonego rozporządzenia, o ile przywóz z Indonezji wyraźnie zmalał w 2009 r., to utrzymywał się on na wyraźnie wyższym poziomie niż w latach 2004–2005, a w latach 2010–2012 wzrósł on ponownie.

61 Bez wątpienia, jak podkreśla skarżąca, indonezyjski przywóz z Chin zmniejszył się o 10,1%, podczas gdy indonezyjski wywóz do Unii wzrósł o 18,6% w 2007 r. Jednakże taka roczna różnica nie może podważyć tendencji wynikającej z danych liczbowych instytucji Unii. Jak podkreśla bowiem słusznie Rada, przesunięcie w czasie zmiany w przepływie handlowym między Chinami i Indonezją oraz Indonezją i Unią może być w szczególności wynikiem istnienia zapasów.

62 W tych okolicznościach Rada nie naruszyła prawa, stwierdzając na podstawie tych danych liczbowych, że występuje zmiana struktury handlu.

63 W trzeciej kolejności Rada zdaniem skarżącej nie uwzględniła alternatywnych wyjaśnień co do obchodzenia środków w toku badania przez nią zmiany w wywozie z Indonezji do Unii.

64 W tym względzie należy przypomnieć, że rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie przedsiębiorstw do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. W tych okolicznościach Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (wyrok z dnia 24 maja 2012 r., JBF RAK/Rada, T-555/10, EU:T:2012:262, pkt 80).

65 W niniejszym przypadku, po pierwsze, należy stwierdzić, że z informacji zawartych w aktach sprawy wynika, że w ramach dochodzenia nie zostało przedstawione żadne alternatywne wyjaśnienie. W szczególności Rada podkreśla, że władze indonezyjskie nie poczyniły jakiejkolwiek sprzecznej uwagi dotyczącej przyczyny zmiany struktury handlu.

66 Po wtóre, należy zauważyć, że sama skarżąca na etapie administracyjnym i sądowym nie przedstawiła alternatywnego wyjaśnienia mogącego tłumaczyć zmianę struktury handlu w inny sposób niż nałożenie pierwotnego cła antydumpingowego. Ograniczyła się ona do podkreślenia, że Rada nie uwzględniła alternatywnych wyjaśnień w zakresie obchodzenia środków bez podania dalszych szczegółów z wyjątkiem krytyki pod adresem Rady w odniesieniu do dokonanej przez Radę analizy zmiany wielkości produkcji.

67 Jeśli chodzi o zmianę wielkości produkcji, skarżąca uważa, że analiza Rady jest niepełna, gdyż nie obejmuje ona całego okresu dochodzenia ani wszystkich indonezyjskich eksportujących przedsiębiorstw.

68 Z motywu 56 i tabeli 3 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że instytucje Unii badały zmianę wielkości produkcji współpracujących przedsiębiorstw między 2009 r. a końcem okresu sprawozdawczego. Z analizy tej wynika, że współpracujące indonezyjskie przedsiębiorstwa zwiększyły w tym okresie ich produkcję o 54%.

69 W tym względzie należy podkreślić przede wszystkim, że było uzasadnione ze strony instytucji Unii oparcie się na danych liczbowych samych indonezyjskich przedsiębiorstw, które podjęły współpracę, gdyż dane liczbowe dotyczące innych przedsiębiorstw nie były w rezultacie ani dostępne, ani wiarygodne. Ponadto, jak podkreśliła słusznie Rada, z tabeli do wypełnienia, załączonych do formularza dotyczącego wyłączenia wynika, że wnioskodawcy musieli przedłożyć informacje dotyczące ich wielkości sprzedaży od 2004 r. Komisja zbadała więc wielkość sprzedaży w całym okresie dochodzenia. W swych pismach Rada uzasadniła fakt, że ograniczyła się do okresu od 2009 r. do sierpnia 2012 r., gdyż dane dotyczące początkowych lat nie były pełne w odniesieniu do wszystkich spółek.

70 W sytuacji gdy żadne inne uzasadnienie niż wprowadzenie cła antydumpingowego nie zostało podniesione w ramach dochodzenia, a skarżąca na etapie administracyjnym i sądowym nie przedstawiła jakiejkolwiek konkretnej informacji w tym zakresie, Rada w uzasadniony sposób mogła stwierdzić, że brak jest alternatywnego wyjaśnienia zmiany struktury handlu.

71 W rezultacie należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego w całości jako bezzasadną.

– W przedmiocie prowadzenia działalności przeładunkowej

72 W ramach drugiej części zarzutu skarżąca wskazuje na trzy elementy.

73 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła prawo, twierdząc w motywie 62 zaskarżonego rozporządzenia (zob. pkt 23 powyżej), że skarżąca nie posiadała wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jej wywozu do Unii.

74 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że Rada naruszyła prawo, uznając, iż miał miejsce przeładunek wyłącznie na podstawie zmiany struktury handlu. Rada nie przedstawiła dowodów na występowanie takiej działalności przeładunkowej ani nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy taką działalnością a podnoszoną zmianą struktury handlu.

75 W trzeciej kolejności skarżąca uważa, że w braku jakiegokolwiek dowodu przedstawione informacje powinny były stanowić dostępne fakty w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

76 Rada podważa ogół argumentów skarżącej.

77 Co się tyczy pierwszej części tego zarzutu, skarżąca twierdzi, że rzeczywiście była ona indonezyjskim producentem rowerów i że w związku z tym nie można uznać, że brała udział w praktykach obejmujących obchodzenie środków. Z udzielonej przez nią odpowiedzi w ramach formularza dotyczącego wyłączenia wynika w szczególności, że [*poufne*] [1]. Nie kwestionuje ona faktu, że dokonała przywozu pewnej liczby części zamiennych z Chin. Te części zamienne były następnie wykorzystane do produkcji rowerów w należącej do niej fabryce w Tangerang (Indonezja), zatrudniającej [*poufne*]. Zdaniem skarżącej proces produkcji w jej fabryce obejmował cały cykl produkcji roweru.

78 Skarżąca opiera się zasadniczo na odpowiedzi udzielonej przez nią w związku z formularzem dotyczącym wyłączenia oraz na sprawozdaniu z audytu sporządzonym przez Bureau V. w dniu 28 listopada 2011 r., które było przedmiotem kontroli w dniu 16 lipca 2012 r., twierdząc, że Rada posiadała dostateczne informacje w celu uznania, że przeładunek nie miał miejsca.

79 Ponadto skarżąca twierdzi, że fakt, iż po pierwsze jej wyposażenie nie wykazywało żadnych oznak zużycia podczas wizyty weryfikacyjnej, a po drugie, iż fabryka nie pracowała w chwili tejże wizyty, nie ma żadnej wartości dowodowej wbrew temu, co twierdzi Rada. Skarżąca podkreśla również, że twierdzenie Rady zawarte w pkt 29 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym skorzystała ona z pomocy chińskiego producenta jako dostawcy części rowerowych, pozostaje w sprzeczności z ustaleniem, że ona sama nie produkowała rowerów, oraz ustaleniem dotyczącym przeładunku.

80 W tym względzie należy dodać, że rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie przedsiębiorstw do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. W tych okolicznościach Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach. W tym kontekście informacje przedstawione w formularzu dotyczącym wyłączenia oraz późniejsza wizyta weryfikacyjna, którą Komisja może przeprowadzić na miejscu, mają zasadnicze znaczenie w przebiegu postępowania dotyczącego obchodzenia środków. Przedsiębiorstwa, które podjęły współpracę, powinny zatem wykazać się precyzją i dokładnością w zakresie przekazywanych informacji i dowodów zarówno w związku z odpowiedziami udzielanymi na pisemne i ustne pytania, jak też wizytą weryfikacyjną (zob. podobnie ww. w pkt 64 wyrok JBF RAK/Rada, EU:T:2012:262, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

1 — Nieujawnione poufne informacje.

81 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że skarżąca rzeczywiście przedstawiła pewne istotne informacje w formularzu dotyczącym wyłączenia i skorygowanym formularzu dotyczącym wyłączenia. W szczególności przedstawiła ona zebrane informacje w tabelach załączonych do tych formularzy, dotyczące jej zdolności produkcyjnej, rzeczywistej produkcji, sprzedaży na eksport, obrotów, określone informacje finansowe i rachunkowe, takie jak ogólne koszty fabryki, rezerwy, zakup części zamiennych oraz pochodzenie tych zakupów, proces produkcji oraz koszty produkcji. Przedstawiła ona również sprawozdania finansowe.

82 Jednakże w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że informacje przedstawione przez skarżącą w pierwszym formularzu dotyczącym wyłączenia w dniu 5 listopada 2012 r. okazały się niewystarczające, gdyż były w szerokim zakresie niepełne.

83 Informacje przedstawione w formularzu dotyczącym wyłączenia w dniu 5 listopada 2012 r. nie pozwalały bowiem określić w szczególności ani odpowiedniego kosztu części rowerowych, ani ich pochodzenia, co uniemożliwiało na tym etapie ustalenie, czy skarżąca była indonezyjskim producentem rowerów, a zatem przyznanie jej zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

84 W piśmie z dnia 29 listopada 2012 r. Komisja zwróciła się do skarżącej w drodze trzynastu szczegółowych pytań o przedstawienie jej brakujących informacji najpóźniej do dnia 3 grudnia 2012 r., to znaczy przed wizytą weryfikacyjną. W piśmie z dnia 3 grudnia 2012 r. skarżąca przedstawiła odnośne informacje wyłącznie w odniesieniu do dwóch z trzynastu pytań Komisji, czego skarżąca nie kwestionuje.

85 W drugiej kolejności w ramach wizyty weryfikacyjnej w dniach 6 i 7 grudnia 2012 r. skarżąca przedstawiła skorygowaną wersję formularza dotyczącego wyłączenia, w którym wyłącznie niektóre kwestie zostały zaktualizowane, w tym w szczególności, informacje dotyczące części rowerowych zakupionych w innych państwach niż Chiny. Jednakże informacje przedstawione w skorygowanym formularzu dotyczącym wyłączenia pozostawały niepełne, czego zresztą skarżąca nie kwestionuje. W szczególności, co się tyczy danych dotyczących wywozu, skarżąca nie podała między innymi wartości CIF (koszt, ubezpieczenie i fracht) dotyczących niektórych transakcji do Unii. Skarżąca nie zgłosiła również kosztów opakowania, gwarancji czy też kosztów bankowych.

86 Informacje podane w skorygowanym formularzu dotyczącym wyłączenia okazały się również sprzeczne i niemożliwe do sprawdzenia.

87 Po pierwsze, bowiem, dane liczbowe podane w dwóch tabelach załączonych do przedłożonych formularzy dotyczących wyłączenia w odniesieniu do pochodzenia części rowerowych zakupionych przez skarżącą były niespójne, czego ta ostatnia nie kwestionuje. Tymczasem te dane liczbowe są zasadnicze w ramach postępowania dotyczącego ewentualnego obchodzenia ceł antydumpingowych.

88 Po drugie, z informacji zawartych w aktach sprawy wynika, że pracownicy skarżącej w ramach wizyty weryfikacyjnej, po pierwsze, nie przedłożyli arkuszy roboczych, umożliwiających wypełnienie formularzy dotyczących wyłączenia (zob. w tym względzie pkt 112 poniżej), a po drugie, nie wyjaśnili, w jaki sposób dane liczbowe zawarte w formularzach dotyczących wyłączenia zostały opracowane, co nie zostało przez skarżącą zakwestionowane. Wydaje się, że dane liczbowe podane przez skarżącą zostały sporządzone ręcznie przy pomocy prostego kalkulatora.

89 Po trzecie, z akt sprawy wynika również, że skarżąca nie była w stanie przedstawić dokumentów innych niż deklaracje podatkowe, określone formularze celne i liczne egzemplarze faktur. Skarżąca nie posiadała skontrolowanych sprawozdań rocznych ani systemów rachunkowości umożliwiających łatwe sprawdzenie danych liczbowych podanych w formularzach dotyczących wyłączenia, jak też wyczerpującego charakteru wykazu transakcji. Niemożliwe było na przykład powiązanie wielkości produkcji ze sprzedażą i rezerwami. Należy w tym względzie podkreślić, że w piśmie z dnia

27 listopada 2012 r. Komisja poinformowała uprzednio skarżącą, że powinna ona przedłożyć w ramach wizyty weryfikacyjnej ogół dokumentów, w szczególności arkusze robocze, które pozwoliłyby Komisji na sprawdzenie danych liczbowych zawartych w formularzu dotyczącym wyłączenia.

90 W trzeciej kolejności w następstwie wizyty weryfikacyjnej w piśmie z dnia 28 stycznia 2013 r. informującym skarżącą o zamiarze Komisji zastosowania w stosunku do niej art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, instytucja ta ponownie umożliwiła skarżącej przedstawienie niezbędnych dokumentów. Odpowiedź skarżącej z dnia 4 lutego 2013 r. o objętości jednej strony nie wniosła w tym względzie żadnych nowych istotnych informacji, gdyż skarżąca ograniczyła się w istocie do potwierdzenia, że współpracowała we właściwy sposób. W odpowiedzi na dokument zawierający ogólne ustalenia z dnia 9 kwietnia 2013 r. skarżąca nadal nie przedstawiła konkretnych informacji mogących uzasadnić dane liczbowe podane w formularzu dotyczącym wyłączenia, nie uczyniła ona tego również w przekazanym z opóźnieniem piśmie z dnia 28 maja 2013 r.

91 W czwartej kolejności w odniesieniu do sprawozdania z audytu Bureau V. z dnia 28 listopada 2011 r., będącego przedmiotem kontroli w dniu 16 lipca 2012 r. należy stwierdzić, że rzeczone sprawozdanie nie wykazuje w każdym razie, że sama skarżąca produkowała rowery pochodzące z Indonezji lub mogła spełnić kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak słusznie podkreśliła Rada.

92 Sprawozdanie to nie dotyczy bowiem kwestii, czy skarżąca nie stosowała praktyk, działań lub obróbki, dla których istniałoby wystarczające uzasadnienie lub ekonomiczne przyczyny inne niż nałożenie pierwotnego cła antydumpingowego. To sprawozdanie wykazuje najwyżej, że w chwili jego publikacji skarżąca uczestniczyła w procesie produkcji rowerów, co nie zostało zakwestionowane. W tym względzie należy podkreślić, że sprawozdanie z audytu dotyczy zasadniczo warunków pracy i jakości struktury. Nie zawiera ono w związku z tym żadnej istotnej informacji między innymi co do zmiany wielkości produkcji i pochodzenia części zamiennych.

93 Ponadto zdjęcia i nagrania wideo przedstawione przez skarżącą Sądowi tym bardziej nie wskazują, że była ona indonezyjskim producentem rowerów i w rezultacie, że nie brała ona udziału w obchodzeniu środków w rozumieniu art. 13 rozporządzenia podstawowego, gdyż dokumentacja ta nie pozwala na precyzyjne określenie w szczególności pochodzenia wykorzystywanych surowców.

94 Formularze dotyczące wyłączenia, sprawozdanie z audytu Bureau V. oraz zdjęcia przedstawione w toku postępowania sądowego, na których opiera się skarżąca, nie pozwalają na wykazanie, że rzeczywiście była ona eksporterem pochodzenia indonezyjskiego lub że spełniała ona kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

95 Należy jednakże stwierdzić, że na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy Rada nie posiadała dostatecznych wskazówek, aby stwierdzić wyraźnie w motywie 62 zaskarżonego rozporządzenia, że skarżąca nie posiadała wystarczającej zdolności produkcyjnej, biorąc pod uwagę wielkość wywozu do Unii i w związku z tym, że brała ona udział w przeładunku, to znaczy wysyłaniu danego produktu, którego dotyczy środek, przez państwa trzecie.

96 W tym względzie należy, po pierwsze podkreślić, że rozumowanie Rady opiera się w dużym zakresie na ustaleniach poczynionych przez pracowników Komisji w ramach wizyty weryfikacyjnej.

97 Zdaniem pracowników Komisji okazało się w szczególności, że skarżąca nie dysponowała urządzeniami koniecznymi do wyprodukowania wystarczającej liczby części w stosunku do zgłaszanej wielkości produkcji. Stwierdzili oni, że zakład produkcyjny skarżącej był zamknięty w chwili ich przybycia i że niektóre urządzenia produkcyjne były nowe lub nie były prawdopodobnie używane w ostatnim czasie. Ponadto nie było w nim ani urządzenia do wykrawania, ani maszyny spawalniczej. Pracownicy Komisji bezskutecznie prosili o pokazanie surowców składających się na felgi z lekkich stopów oraz samych ram rowerów. Znaleźli oni natomiast skrzynie z całymi rowerami zawierające wzmiankę

„wyprodukowane w Indonezji”, przy czym chiński dostawca skarżącej nie był wymieniony, oraz inne skrzynie z ramami rowerowymi bez wskazania pochodzenia. Zespół Komisji zauważył, że wszystkie widziane ramy były dostarczone przez dostawców i były już pokryte farbą. Wreszcie pracownicy skarżącej nie byli w stanie podać wyjaśnień dotyczących procesu produkcji.

98 Tymczasem żadne z tych ustaleń w oderwaniu lub łącznie z innymi nie wskazywało w sposób jednoznaczny na występowanie przeładunku.

99 W zakresie, w jakim działalność przedsiębiorstwa była wyraźnie spowolniona po wszczęciu dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków, nie można wyciągać wniosków z faktu, że fabryka była w dobrym stanie i że rezerwy surowców były niewielkie w momencie przeprowadzenia wizyty weryfikacyjnej. W tym względzie skarżąca podkreśla ponadto, że sprzedała niektóre elementy linii produkcyjnej w związku ze spadkiem działalności. Podniosła ona również, co zostało poparte fakturami, że niektóre urządzenia produkcyjne zostały zakupione niedawno w następstwie pożaru, który miał miejsce w fabryce w dniu 23 kwietnia 2009 r. W związku z tym poczyniła ona dwukrotnie inwestycje w maju 2009 r. i lipcu 2011 r. w szczególności w zakresie linii montażowych.

100 Bez wątpienia niektóre ustalenia, jak fakt, że chiński dostawca skarżącej nie został nigdzie wymieniony lub że niektóre skrzynie zawierały ramy rowerowe bez wskazania pochodzenia, mogłyby się przyczynić do powstania wątpliwości co do rzeczywistej działalności skarżącej, które to wątpliwości potwierdzałby ponadto fakt, że skarżąca nie podała uzasadnienia dla danych liczbowych wyszczególnionych w formularzach dotyczących wyłączenia. Jednakże elementy te w żaden sposób nie wskazują na występowanie przeładunku dokonywanego przez skarżącą.

101 Co się tyczy faktu, że pracownicy skarżącej obecni w czasie wizyty weryfikacyjnej nie byli w stanie wyjaśnić procesu produkcji, co zostało zresztą zakwestionowane przez skarżącą, należy stwierdzić, że z odpowiedzi Rady udzielonych na piśmie na pytania zadane przez Sąd wynika, iż zespół Komisji miał kontakt wyłącznie z pracownikami działu sprzedaży, a nie ze specjalistami z zakresu produkcji.

102 W drugiej kolejności Rada oparła się w odniesieniu do ustaleń faktycznych przytoczonych w pkt 97 powyżej, prawie wyłącznie na sprawozdaniu z kontroli pracowników Komisji, z wyłączeniem wszelkich innych materialnych dowodów. Tymczasem większość ustaleń zaczerpniętych ze sprawozdania z kontroli jest kwestionowana przez skarżącą, w szczególności w odniesieniu do faktu, że linie montażowe nie działały lub że określone rezerwy surowców nie istniały. Bez wątpienia Rada, w swoich pismach i na rozprawie, rzeczywiście odwołała się do określonych zdjęć przedstawionych przez skarżącą lub zrobionych przez pracowników Komisji w ramach wizyty weryfikacyjnej. Jednakże zdjęcia te nie dostarczają żadnej wskazówki w kwestii, czy skarżąca dokonywała przeładunku.

103 W trzeciej kolejności Rada opiera swoje rozumowanie również na fakcie, że skarżąca nie przedstawiła dowodów mogących wykazać, że była ona indonezyjskim producentem lub że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem, o ile to ustalenie zostało potwierdzone w pkt 94 powyżej, to nie może z niego wprost wynikać, że skarżąca dokonywała przeładunku.

104 W świetle zawartych w pkt 95–103 powyżej ustaleń Rada nie posiadała dostatecznych wskazówek do uznania, że skarżąca nie miała dostatecznej zdolności produkcyjnej w celu uzasadnienia wielkości wywozu do Unii i że dokonywała ona zatem przeładunku.

105 Bez wątpienia nie można wykluczyć, że w ramach ogółu praktyk, działań i obróbek, w odniesieniu do których brak jest dostatecznego uzasadnienia lub ekonomicznej przyczyny innych niż nałożenie pierwotnego cła antydumpingowego w rozumieniu art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, skarżąca dokonywała przeładunku. Jednakże wbrew temu, co stwierdziła Komisja na rozprawie, fakt, że skarżąca nie była w stanie wykazać, iż rzeczywiście była indonezyjskim

producentem lub spełniała wymogi z art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie pozwalał Radzie na automatyczne przyjęcie wniosku, że miał miejsce przeładunek, gdyż taka możliwość nie wynika w żaden sposób z rozporządzenia podstawowego lub orzecznictwa.

106 W tych okolicznościach należy uwzględnić drugą część zarzutu pierwszego, bez konieczności badania pozostałych części tego zarzutu skarżącej.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia

107 Drugi zarzut skarżącej obejmuje cztery części, mające w szczególności wykazać, że Rada naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie w motywach 29–33 zaskarżonego rozporządzenia, uznawszy, że nie współpracowała ona w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. W pierwszej części twierdzi ona, że współpracowała, dokładając wszelkich starań, czego Rada nie uwzględniła z naruszeniem art. 18 rozporządzenia podstawowego. W drugiej części, dotyczącej również naruszenia art. 18 rozporządzenia podstawowego, kwestionuje ona twierdzenie o braku współpracy. W trzeciej części skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, w szczególności nie wyjaśniając, które dostępne dane, w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zostały przez nią uwzględnione. Czwarta część zarzutu dotyczy tego, że zdaniem skarżącej Rada z naruszeniem art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego pominęła informacje, które skarżąca przekazała w toku całego dochodzenia. Ponadto brak uwzględnienia wszystkich informacji, które przedstawiła skarżąca, stanowi naruszenie zasady proporcjonalności.

108 Rada podważa ogół argumentów skarżącej.

109 Sąd uważa, że w pierwszej kolejności należy rozważyć część drugą, a następnie kolejno pierwszą, trzecią i czwartą część zarzutu drugiego.

– W przedmiocie podnoszonego braku współpracy

110 Na poparcie drugiej części drugiego zarzutu skarżąca podnosi szereg argumentów mających wykazać, że twierdzenie o braku współpracy jest błędne. Twierdzi ona w szczególności, że nieprzedłożenie arkuszy roboczych nie było samo w sobie wystarczające do przyjęcia twierdzenia o braku współpracy.

111 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że art. 18 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego umożliwia instytucjom odwołanie się do dostępnych danych, jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub nie przedstawia ich w terminach przewidzianych w tym rozporządzeniu lub jeśli utrudnia znacząco prowadzenie dochodzenia. Odwołanie się do dostępnych danych jest również dopuszczone, jeżeli zainteresowana strona dostarcza fałszywe lub wprowadzające w błąd informacje. Z brzmienia tego przepisu wynika, że te cztery przesłanki mają alternatywny charakter, tak że jeśli tylko jedna z nich jest spełniona, instytucje mogą odwołać się do dostępnych danych na poparcie ich wstępnych lub końcowych ustaleń (wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, EU:T:2014:271, pkt 44).

112 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że twierdzenie o braku współpracy w zaskarżonym rozporządzeniu nie opiera się wyłącznie na braku przedstawienia arkuszy roboczych, które umożliwiają porównanie odpowiedzi udzielonych w formularzu dotyczącym wyłączenia oraz dokumentów finansowych i rachunkowych eksportera. Opiera się ono również na opóźnieniach w przekazywaniu żądanych informacji, sprzecznym i mało wiarygodnym charakterze tych informacji, a także trudnościach napotkanych w ramach wizyty weryfikacyjnej. Zostało już bowiem wykazane, w ramach zarzutu pierwszego, że dane przedstawione przez skarżącą okazały się niepełne, sprzeczne i niemożliwe do sprawdzenia. Skarżąca nie udostępniła zatem niezbędnych informacji w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 111 powyżej.

113 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że brak spójności, który pojawił się w odniesieniu do danych liczbowych związanych z produkcją wynikał z opóźnienia między okresami, których dotyczyły zapisy, a rzeczywistym tempem produkcji. Uważa ona, że jej pismo z dnia 4 lutego 2013 r. może uzasadniać to twierdzenie. Wystarczy jednak zauważyć, że pismo z dnia 4 lutego 2013 r. nie dostarcza żadnego dowodu w tym przedmiocie.

114 W trzeciej kolejności skarżąca podkreśla, że przynajmniej część przedłożonych informacji była poprawna w zakresie, w jakim sama Rada przyznała, że przedstawione dane liczbowe dotyczące sprzedaży eksportowej były poprawne. Tymczasem z motywu 31 zaskarżonego rozporządzenia wynika rzeczywiście, że Rada potwierdziła wniosek, że te dane liczbowe były poprawne. Jednakże, po pierwsze, te dane liczbowe zdaniem Rady dotyczyły ogółu sprzedaży eksportowej, a nie tylko wywozu do Unii, w odniesieniu do którego nie było możliwe dokonanie porównania, czego skarżąca nie kwestionuje. Po wtóre, fakt, że dane liczbowe dotyczące wywozu są poprawne i możliwe do sprawdzenia, nie oznacza, że dane liczbowe dotyczące pochodzenia wywożonych produktów, powinny zostać zatwierdzone.

115 W czwartej kolejności, co się tyczy faktu, że kierownik ds. sprzedaży skarżącej był jednocześnie zatrudniony przez chińskiego producenta, który okazał się być jej głównym dostawcą części rowerowych, to prawdą jest, że fakt ten sam w sobie nie może uzasadniać twierdzenia o braku współpracy w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. Jednakże wyjaśnienia podane przez skarżącą co do statutu rzeczonego pracownika okazały się szczególnie zawiłe, co ma znaczenie w związku z oceną dotyczącą współpracy ze strony skarżącej. Należy również podkreślić, że skarżąca w formularzu dotyczącym wyłączenia stwierdziła, że nie ma żadnych powiązań z chińskimi przedsiębiorstwami. Uwzględniając znaczenie, jakie mógł mieć fakt, że kierownik ds. sprzedaży skarżącej był również zatrudniony przez chińską spółkę produkującą rowery w celu ustalenia, czy miało miejsce obejście środków przez Indonezję, to było w każdym razie uzasadnione, że Komisja przepytała skarżącą w tym zakresie i że fakt ten został odnotowany w zaskarżonym rozporządzeniu.

116 W piątej kolejności skarżąca twierdzi, że brak współpracy dotyczy jedynie działalności montażowej, a nie przeładunku. Podkreśla ona w tym względzie, że zarzucana niedostateczna współpraca dotyczy wyłącznie wartości części pochodzących z Chin. Tymczasem jej zdaniem informacja ta była jedynie konieczna do ustalenia, czy prowadziła ona działalność montażową, to znaczy, czy zastosowała się ona do zasad dotyczących proporcji części przywożonych z Chin w ogólnej wartości wytwarzanego produktu, zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ teza o obchodzeniu środków przez Indonezję była w zaskarżonym rozporządzeniu oparta wyłącznie na działalności przeładunkowej, twierdzenie o braku współpracy jest zdaniem skarżącej związane z ustaleniami pozbawionymi znaczenia do celów podniesionego przez Radę zarzutu o obchodzeniu środków.

117 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że jak wynika z formularza dotyczącego wyłączenia przedłożonego przez skarżącą, chciała ona wykazać, iż spełnia kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Było zatem uprawnione uzasadnienie decyzji Komisji – w załączniku B do dokumentu zawierającego ogólne ustalenia – o nieprzyznaniu zwolnienia skarżącej, gdy Komisja stwierdziła, że nie mogła dokonać obliczeń związanych z rzeczonymi kryteriami na podstawie przedstawionych informacji. Należy przypomnieć w tym względzie, że dochodzenie dotyczyło obchodzenia środków przez Indonezję a nie występowania szczególnej formy obchodzenia środków. Komisja w motywie 9 rozporządzenia nr 875/2012, wszczynając dochodzenie w sprawie obchodzenia środków, wskazała ponadto w odniesieniu do Indonezji na możliwą działalność przeładunkową i montażową.

118 Po wtóre, należy przypomnieć, że skarżąca nie wykazała, że rzeczywiście była ona indonezyjskim producentem rowerów lub że spełniała kryteria określone w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, to znaczy, że nie była w stanie udowodnić pochodzenia rowerów, których wywozu do Unii dokonywała ona na dużą skalę. Informacje przełożone przez skarżącą były w każdym razie

niewystarczające, gdyż przedmiot dochodzenia był ściśle zdefiniowany i obejmował kwestię, czy skarżąca brała udział w obchodzeniu pierwotnych ceł antydumpingowych przez Indonezję, niezależnie od późniejszej kwalifikacji tych praktyk przez Radę.

119 W tych okolicznościach zarzut ten należy zatem oddalić jako bezzasadny.

120 W rezultacie należy oddalić drugą część drugiego zarzutu jako bezzasadną.

– W przedmiocie skutków współpracy skarżącej

121 W pierwszej części zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Rada z naruszeniem art. 18 rozporządzenia podstawowego nie uwzględniła faktu, że współpracowała ona, dokładając wszelkich starań. Podkreśla ona w tym względzie w szczególności, że złożyła wniosek dotyczący wyłączenia oraz skorygowany kwestionariusz oraz że zgodziła się na przyjęcie zespołu Komisji w ramach wizyty weryfikacyjnej. Ponadto współpraca przebiegała w trudnych warunkach, gdyż skarżąca posiada ograniczone zasoby administracyjne i nie znała administracyjnych procedur Komisji.

122 W związku z tym należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że odwołanie się do dostępnych danych jest uzasadnione w szczególności wtedy, gdy przedsiębiorstwo odmawia współpracy lub jeżeli przedkłada nieprawdziwą lub wprowadzającą w błąd informację, przy czym art. 18 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego nie wymaga umyślnego działania. Zakres starań podjętych przez zainteresowaną stronę w celu przekazania niektórych informacji nie pozostaje koniecznie w związku z istotną jakością przekazanych informacji, a w każdym razie nie jest jedynym rozstrzygającym elementem. Jeżeli zatem żądane informacje nie zostaną ostatecznie uzyskane, Komisja może odwołać się do dostępnych danych dotyczących tych informacji (wyrok z dnia 4 marca 2010 r., Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Rada, T-409/06, Zb.Orz., EU:T:2010:69, pkt 103, 104).

123 Ponadto należy również przypomnieć, że to do instytucji Unii należy podjęcie decyzji, czy do celów weryfikacji informacji dostarczonych przez zainteresowaną stronę uważają za niezbędne potwierdzenie tych informacji za pomocą inspekcji w pomieszczeniach tej strony, oraz że w przypadku gdy zainteresowana strona przeszkadza w weryfikacji dostarczonych przez nią danych, art. 18 rozporządzenia podstawowego znajduje zastosowanie i dostępne dane mogą zostać wykorzystane. Jeżeli odmowa przyjęcia inspekcji jest sprzeczna z celem lojalnej i starannej współpracy, do którego zapewnienia dąży art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, to fakt wyrażenia na nią zgody nie może sam w sobie prowadzić do potwierdzenia współpracy (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, T-192/08, Zb.Orz., EU:T:2011:619, pkt 273, 275).

124 W tych okolicznościach fakt przedłożenia formularza dotyczącego wyłączenia, a następnie jego skorygowanej wersji a także przyjęcie pracowników Komisji w ramach wizyty weryfikacyjnej nie wystarcza do stwierdzenia współpracy lub powstania po stronie instytucji Unii obowiązku uwzględnienia niepełnych informacji. Ponadto nie można uznać w niniejszym przypadku, że przedstawienie danych zażądanych przez Komisję powoduje powstanie szczególnie ciężkiego obowiązku administracyjnego. Co więcej, zdaniem Rady, dział sprzedaży i dział administracyjny skarżącej obejmował szesnaście osób, czego skarżąca nie kwestionuje.

125 W drugiej kolejności należy podkreślić, że art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że w przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują zbędnych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, informacje są terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Z brzmienia tego

przepisu wynika, że cztery przesłanki mają charakter kumulatywny. W rezultacie fakt, że jedna z nich nie jest spełniona, uniemożliwia zastosowanie tego przepisu, a zatem uwzględnienie odnośnych informacji (ww. w pkt 111 wyrok Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, EU:T:2014:271, pkt 100).

126 W niniejszym przypadku w zakresie, w jakim skarżąca nie przedstawiła niezbędnych informacji w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, mogących wskazywać, że była ona rzeczywiście indonezyjskim producentem lub że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak wykazano w pkt 80–94, powyżej, art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie może znaleźć zastosowania. Ponadto, nawet gdyby, po pierwsze, przedstawiła ona niezbędne informacje a, po drugie, rzeczywiście współpracowała, dokładając wszelkich starań, to zostało już wykazane, że przedstawione informacje nie były możliwe do zweryfikowania.

127 Część pierwszą zarzutu drugiego należy zatem oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie uzasadnienia

128 W pierwszej kolejności skarżąca uważa, że Rada powinna była rozróżnić współpracę w związku z zarzutem montażu oraz współpracę w związku z zarzutem przeładunku. Ponieważ Rada nie określiła szczegółowo, czy przedłożone informacje dotyczyły zarzutu przeładunku, czy też zarzutu montażu, zaskarżone rozporządzenie jest pozbawione uzasadnienia.

129 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że Rada po odrzuceniu ogółu przekazanych informacji nie wyjaśniła charakteru dostępnych informacji w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na których oparła się, stwierdzając, że miało miejsce obchodzenie środków. Uważa ona również, że Rada powinna była wskazać, w jaki sposób wykorzystane dostępne dane były możliwie najlepsze.

130 Należy przypomnieć, że uzasadnienie aktu instytucji Unii powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji oraz bronić swych praw, a sądowi dokonać jej kontroli (wyrok z dnia 27 września 2005 r., Common Market Fertilizers/Komisja, T-134/03 i T-135/03, Zb.Orz., EU:T:2005:339, pkt 156). Ponadto kwestię, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, należy oceniać nie tylko na podstawie treści tego aktu, lecz także z uwzględnieniem jego kontekstu oraz wszelkich przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 lutego 1996 r., Belgia/Komisja, C-56/93, Rec, EU:C:1996:64, pkt 86; z dnia 27 listopada 1997 r., Kaysersberg/Komisja, T-290/94, Rec, EU:T:1997:186, pkt 150).

131 W niniejszej sprawie Rada przestrzegała tych zasad z powodów przedstawionych poniżej.

132 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym Rada powinna była rozróżnić współpracę w związku z zarzutem montażu i współpracę w związku z zarzutem przeładunku, należy przypomnieć, że w pkt 117 powyżej zostało wykazane, że dochodzenie dotyczyło wystąpienia obchodzenia środków przez Indonezję a nie wystąpienia szczególnej formy obchodzenia środków. Ponadto elementy, które należy uwzględnić w celu dokonania oceny współpracy, były podobne w odniesieniu do przeładunku i montażu. Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, nie było zatem konieczne dokonanie oddzielnej oceny współpracy skarżącej w związku z zarzutem montażu oraz jej współpracy w związku z zarzutem przeładunku.

133 Ponadto należy stwierdzić, że uzasadnienie przedstawione w motywach 29–33 zaskarżonego rozporządzenia jest odpowiednio poparte w świetle orzecznictwa cytowanego w pkt 130 powyżej.

134 Z motywu 29 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, że Rada uznała, iż dane przedstawione przez skarżącą były niemożliwe do zweryfikowania. Przede wszystkim skarżąca nie zachowała arkuszy roboczych, na podstawie których wypełniono formularz dotyczący wyłączenia. W tych okolicznościach

skarżąca nie była w stanie wyjaśnić, że te dane liczbowe były poprawne. Ponadto stwierdzono nieprawidłowości w przedłożonych danych liczbowych wykorzystanych w obliczeniach dokonanych w ramach wizyty weryfikacyjnej na podstawie dokumentacji dostępnej w pomieszczeniach skarżącej. Wreszcie dochodzenie wykazało, że kierownik ds. sprzedaży przedsiębiorstwa był również pracownikiem chińskiego producenta rowerów, który był głównym dostawcą skarżącej w zakresie części rowerowych.

135 Z motywów 30 i 31 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że po poinformowaniu skarżącej o jej zamiarze odrzucenia przedstawionych informacji Komisja stworzyła jej możliwość przedstawienia uwag. W tych uwagach skarżąca stwierdziła, że podjęła współpracę i dostarczyła wszelkie żądane dokumenty z wyjątkiem arkuszy roboczych, o które jej zdaniem nigdy jej nie poproszono. Rada podkreśla w tym względzie, że arkusze robocze były wymagane przed dokonaniem wizyty weryfikacyjnej. Co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym obliczenia kontrolne dokonane na miejscu były błędne z uwagi na przekazanie błędnych informacji przez jednego z pracowników, Rada podkreśla, że zwrócono się o przedstawienie wyjaśnień do wielu pracowników, którzy nie byli w stanie wskazać źródła danych liczbowych podanych w formularzu ani sposobu ich obliczenia.

136 Rada uznała zatem w motywach 32 i 33 zaskarżonego rozporządzenia, że informacje przekazane przez skarżącą nie mogły zostać uwzględnione, a ustalenia jej dotyczące oparto na najlepszych dostępnych informacjach zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

137 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że bez wątpienia Rada w zaskarżonym rozporządzeniu nie wskazała wyraźnie dokładnego charakteru dostępnych danych.

138 Jednakże, jak wynika w szczególności z motywów 28–33, 45, 46, 50, 51, 55, 56, 92 i 98–102 zaskarżonego rozporządzenia, dostępne dane obejmują ogół danych wykorzystanych przez Radę w celu stwierdzenia, że doszło do obchodzenia środków przez skarżącą, to znaczy w szczególności informacje pozwalające stwierdzić zmianę struktury handlu, brak wiarygodnych alternatywnych wyjaśnień oraz dane zawarte w bazie Eurostatu Comext wykorzystane w celu poparcia, po pierwsze, wniosku o osłabieniu skutków naprawczych pierwotnych ceł antydumpingowych, a po drugie, występowania dowodów wskazujących na istnienie dumpingu w związku z uprzednio ustalonymi wartościami normalnymi. Ponadto dostępne dane obejmują ogół istotnych informacji zawartych w aktach sprawy, w tym również skargę (motywy 10–17 zaskarżonego rozporządzenia).

139 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym Rada powinna była uzasadnić, dlaczego dostępne wykorzystane dane były najlepsze z możliwych, należy podkreślić, że taki obowiązek nie wynika ani z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ani z orzecznictwa. Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, że Rada może oprzeć swoje ustalenia na dostępnych danych, w sytuacji gdy przedstawione dane są niepełne (zob. pkt 111 powyżej). Ponieważ przedłożone dane były w niniejszym przypadku niepełne, nie było zatem konieczne, aby Rada uzasadniała, dlaczego wykorzystane dane były lepsze niż przedstawione dane. Ponadto należy podkreślić, że skarżąca nie podniosła, iż inne dostępne dane były lepsze niż dane wykorzystane przez Radę. Ten argument skarżącej należy zatem oddalić jako bezzasadny.

140 W tych okolicznościach trzecią część zarzutu drugiego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie uwzględnienia dodatkowych informacji przekazanych przez skarżącą

141 W części czwartej skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i zasadę proporcjonalności, odrzucając ogół przedstawionych danych bez dokonania oceny, czy niektóre informacje mogły być wykorzystane w związku z zarzutem przeładunku. Podkreśla ona, że przedstawiła informacje w odpowiednim czasie i że informacje te podlegały w łatwy sposób weryfikacji w odniesieniu do zarzutu przeładunku.

142 Po pierwsze, jeśli chodzi o naruszenie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w pkt 125 powyżej zostało już przypomniane, że wskazany art. 18 ust. 3 oznacza spełnienie czterech kumulatywnych przesłanek dotyczących w szczególności faktu, że ewentualne braki nie powodują nadmiernego utrudnienia przy dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz że podane informacje mogą być sprawdzone. Tymczasem w niniejszym przypadku zostało już wykazane, w ramach pierwszego zarzutu, że informacje podane przez skarżącą pozostały niepełne, sprzeczne i niemożliwe do sprawdzenia, co wykluczyło zastosowanie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, niezależnie od rozpatrywanego typu obchodzenia środków.

143 Należy zatem oddalić zarzut oparty na naruszeniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jako bezzasadny.

144 Po wtóre, należy przypomnieć, że zgodnie z zasadą proporcjonalności zgodność z prawem regulacji Unii jest uzależniona od warunku, by wprowadzane przez nią środki były właściwe do realizacji uzasadnionych celów i nie wykraczały poza to, co konieczne do ich osiągnięcia, przy założeniu, że w razie możliwości wyboru pomiędzy kilkoma odpowiednimi środkami należy co do zasady zastosować środek najmniej dolegliwy (wyrok z dnia 5 czerwca 1996 r., NMB France i in./Komisja, T-162/94, Rec, EU:T:1996:71, pkt 69).

145 W niniejszym przypadku skarżąca uważa w istocie, że nie było proporcjonalne odrzucenie ogółu przedłożonych informacji bez dokonania oceny, czy niektóre z informacji mogły być wykorzystane w związku z zarzutem przeładunku.

146 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że skarżąca nie przekazała informacji wskazujących, iż była ona rzeczywiście indonezyjskim eksporterem lub iż spełniała ona kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. To zatem bez naruszenia zasady proporcjonalności Rada odrzuciła rzeczone informacje.

147 W tych okolicznościach należy oddalić czwartą część zarzutu drugiego jako bezzasadną.

148 Wobec tego zarzut drugi należy w całości oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasady równego traktowania

149 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że Rada popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, wykorzystując dane dotyczące cen wynikające z bazy danych Eurostatu Comext. Zdaniem skarżącej zostało potwierdzone na wszystkich etapach badania rozporządzeń antydumpingowych dotyczących rowerów i części rowerowych pochodzących z Chin, że dane z bazy danych Eurostatu Comext nie były wiarygodne i nie pozwalały na dokonanie rozstrzygających porównań.

150 W drugiej kolejności Rada naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasadę równego traktowania, wykluczając dane skarżącej w zakresie cen eksportowych, których wiarygodność została potwierdzona w motywie 31 zaskarżonego rozporządzenia. Zdaniem skarżącej fakt uwzględnienia danych współpracujących spółek fałszuje dane liczbowe dotyczące występowania dumpingu.

151 Rada kwestionuje argumenty skarżącej.

152 W tym względzie należy przypomnieć, że z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wynika, że zaistnienie obchodzenia środków zakłada, że istnieją dowody na występowanie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości ustalonych w ramach początkowego postępowania antydumpingowego.

153 Ponadto z rozporządzenia podstawowego wynika, że instytucje Unii powinny wybrać jak najwłaściwszą metodę obliczenia dumpingu i wybór ten wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 1992 r., Minolta Camera/Rada, C-178/87, Rec, EU:C:1992:112, pkt 41).

154 W niniejszym przypadku należy przypomnieć, że zostało już wykazane, iż skarżąca nie współpracowała w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, gdyż przedstawione dane nie były wiarygodne ani możliwe do sprawdzenia.

155 Bez wątpienia z motywu 31 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w odniesieniu do wartości sprzedaży eksportowej porównanie danych liczbowych okazało się poprawne. Jednakże, jak podnosi Rada, a czego nie zakwestionowała skarżąca, wyłącznie całkowita wartość całego wywozu mogła być porównana z księgami rachunkowymi i sprawdzona. Ponadto przedstawione informacje były niepełne, gdyż w żadnym momencie skarżąca nie przedłożyła niezbędnych informacji (zob. w tym względzie pkt 85, 114 powyżej).

156 W tych okolicznościach w zakresie, w jakim Rada nie posiadała wiarygodnych danych w odniesieniu do skarżącej i spółek, które się nie zgłosiły, w uzasadniony sposób mogła oprzeć się na dostępnych danych.

157 W drugiej kolejności skarżąca kwestionuje wykorzystanie danych zaczerpniętych z bazy Eurostatu Comext jako dostępnych danych w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Odwołuje się ona do rozporządzenia nr 1095/2005, rozporządzenia wykonawczego nr 990/2011 i rozporządzenia nr 502/2013, w których wiarygodność tych danych została zakwestionowana.

158 W tym względzie, po pierwsze, należy podkreślić, że trzy cytowane przez skarżącą rozporządzenia nie dotyczyły postępowania w sprawie obchodzenia środków. Dotyczyły one, odpowiednio wprowadzenia ostatecznego cła antydumpingowego, przeglądu wygaśnięcia i przeglądu okresowego.

159 Po drugie, należy zauważyć, że cena eksportowa dla producentów, którzy nie współpracowali, została obliczona w różny sposób w tych trzech rozporządzeniach. W rozporządzeniu nr 1095/2005 zostały wykorzystane dane spółek, które współpracowały, gdyż dane z bazy danych Eurostatu Comext nie zostały uznane za wystarczająco szczegółowe w przypadku kompleksowego przeglądu ustaleń dotyczących dumpingu i szkody. Natomiast w rozporządzeniu wykonawczym nr 990/2011 dane z bazy danych Eurostatu Comext zostały wykorzystane, gdyż tylko jedno przedsiębiorstwo podjęło współpracę. W rozporządzeniu nr 502/2013 dane z bazy danych Eurostatu Comext zostały wykorzystane wyłącznie w pewnym stopniu, gdyż ponownie dane te nie zostały uznane za wystarczająco dokładne w szczególnym przypadku przeglądu okresowego.

160 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, dane z bazy danych Eurostatu Comext nie zostały uznane za niepełne w trzech wskazanych rozporządzeniach. Ponadto należy podkreślić, że dumping został obliczony w różny sposób zgodnie z celem dochodzenia i okolicznościami danego przypadku.

161 Po trzecie, rozporządzenia te dotyczyły Chin i Wietnamu a nie Indonezji. Skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu mogącego wskazywać, że te ustalenia zachowywały ważność również w odniesieniu do Indonezji.

162 W tych okolicznościach argumenty skarżącej dotyczące wiarygodności danych z bazy danych Eurostatu Comext powinny być odrzucone jako bezzasadne.

163 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentów opartych na naruszeniu zasady równego traktowania, skarżąca uznaje, że jeżeli dane liczbowe wykorzystane przez Radę, to znaczy jej zdaniem, zasadniczo dane liczbowe współpracujących eksporterów stanowiły rzeczywiście dowód występowania dumpingu,

Komisja powinna była w takiej sytuacji wszcząć postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do innych producentów indonezyjskich zamiast uznać skarżącą za jedyną przyczynę problemów przemysłu Unii, co wydaje się mało prawdopodobne.

164 W tym względzie należy, po pierwsze przypomnieć, że instytucje Unii stwierdziły, że występują dowody na istnienie dumpingu w związku z wartościami normalnymi ustalonymi w ramach wcześniejszego postępowania antydumpingowego a nie w związku z wartością normalną sprzedaży tych eksporterów na ich rynku krajowym. Ustalenia przedstawione w zaskarżonym rozporządzeniu nie zawierały zatem żadnej wskazówki co do konieczności wszczęcia niezależnego postępowania antydumpingowego dotyczącego indonezyjskich producentów. Ponadto należy również przypomnieć, że producenci, którzy współpracowali, byli w stanie udowodnić, że nie brali udziału w obchodzeniu środków, w przeciwieństwie do skarżącej.

165 Po wtóre, Rada stwierdziła w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd na piśmie, że wielkość i wartość wywozu współpracujących producentów zostały wyłączone z zebranych danych dotyczących ogółu indonezyjskich eksporterów dostępnych w bazie danych Eurostatu Comext. W rezultacie Rada nie wykorzystała danych współpracujących producentów w celu stwierdzenia, że występują dowody na istnienie dumpingu wbrew temu, co twierdzi skarżąca.

166 W świetle uwag zawartych w pkt 152–165 powyżej należy przyjąć, że skarżąca nie wykazała występowania naruszenia prawa i błędów w ocenie Rady ani naruszenia zasady równego traktowania, co się tyczy wystąpienia dowodów na istnienie dumpingu.

167 W rezultacie zarzut trzeci należy oddalić w całości jako bezzasadny.

168 W świetle ogółu powyższych rozważań, a w szczególności pkt 106 powyżej, należy stwierdzić nieważność art. 1 ust. 1 i 3 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej.

W przedmiocie kosztów

169 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącej obciążyć ją kosztami postępowania.

170 Komisja i Maxcom pokrywają własne koszty, zgodnie z postanowieniami art. 87 § 4 akapity pierwszy i trzeci regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji w zakresie, w jakim dotyczy Chin Haur Indonesia, PT.**

2) **Rada Unii Europejskiej pokrywa koszty poniesione przez Chin Haur Indonesia oraz własne koszty.**

3) **Komisja Europejska oraz Maxcom Ltd pokrywają własne koszty.**

van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 marca 2015 r.

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Główne początkowe postępowania antydumpingowe i antysubsydyjne 2

Postępowanie dotyczące obchodzenia środków 3

Zaskarżone rozporządzenie 4

Przebieg postępowania i żądania stron 5

Co do prawa 6

W przedmiocie dopuszczalności 6

Co do istoty 7

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego 7

– W przedmiocie zmiany struktury handlu 7

– W przedmiocie prowadzenia działalności przeładunkowej 10

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia 14

– W przedmiocie podnoszonego braku współpracy 14

– W przedmiocie skutków współpracy skarżącej 16

– W przedmiocie uzasadnienia 17

– W przedmiocie uwzględnienia dodatkowych informacji przekazanych przez skarżącą 18

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zasady równego traktowania 19

W przedmiocie kosztów 21